

DESQUALIFICACIONS

En període electoral (i preelectoral) les desqualificacions entre adversaris polítics puguen de to. Desqualificar el discrepant és aplicar-li una caricatura que t'estalviï la fatiga d'haver d'escoltar els seus raonaments. La desqualificació comporta agressivitat més visceral que racional, i tendeix a polaritzar l'audiència en preses de postura irreconciliables. Val la pena bussejar endins de la superfície i, tal vegada, descobrirem, sorpresos, símptomes de debilitat, d'inseguretat, de por o, pitjor encara, de ressentiment, odi, ànsies de poder al preu que sigui. Amb açò no pretenc assenyalar ningú en concret sinó alertar-me jo mateix i alertar-nos del perill en què tots podem caure.

Els qualificatius desqualificadors que volen com a dards d'un camp a l'altre són molts, com, per exemple, «feixista, nazi, franquista, chavista, comunista, extrema dreta, extrema esquerra, separatista, espanyolista, retrògrad, corrupte...» I en el camp eclesiàstic: «progressista, conservador, preconiliar, postconiliar...» quan són dits despectivament dels altres. Cadascú hi podria afegir els epítets atribuïbles als altres que no voldríem per a nosaltres. Sense fer servir aquests mots, una manera més subtil de desqualificar l'adversari és jugar amb titulars mediàtics per l'estil, eslògans provocatius, missatges breus llançats per les xarxes i, de vegades, fent córrer rumors de notícies sense verificar.

La temptació de desqualificar la podem començar a vèncer just fent cas d'alguns savis consells del Mestre Jesús, el qual ensenyava amb autoritat en opinió de la gent senzilla, i va haver d'aguantar qualificatius desqualificadors com «amic de publicans i pecadors, samarità, endimoniat, golafre i bevedor, impostor, transgressor de la Llei». És ell mateix qui ens diu: «aquell de vosaltres que no tengui pecat, que tiri la primera pedra», i també: «treu primer la biga del teu ull i llavors hi veuràs prou clar per treure la busca de l'ull del teu germà». Açò ens demana ser prou humils per mirarnos al mirall de l'autocrítica.

Al cap i la fi «la unitat preval sobre el conflicte», i també «la realitat és més important que la idea», i «el tot és superior a la part», com ens ha recordat el Papa Francesc (EG). ¿No és millor una cultura del trobament que de la perpètua confrontació? És ver que la convivència és conflictiva, i la realitat suporta diferents interpretacions, i les nostres veritats són sempre poc o molt parcials. Així i tot, no es tracta de callar per no ofendre, sinó d'exposar raons per defensar el propi projecte o punt de vista i, alhora, estar oberts a la petita o gran veritat de l'altre. Ja ho deia el poeta Machado: «¿tu verdad? No, la Verdad, y ven conmigo a buscar la». En la recerca compartida del millor bé comú possible, hem d'aprendre idò de distingir la realitat de la ideologia i substituir les desqualificacions ofensives per propostes i respostes raonades i dialogants.

Acabaré amb una màxima llatina atribuïda a sant Agustí i útil per a una bona convivència: «in necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas», que, traduït, vol dir: en les coses necessàries, anem a una; en els dubtes, llibertat (i respecte); en totes, amor».